

stiger 2.000 kr. (eller 10 pct. af indkomsten), og selvstændigt erhvervsdrivende i henhold til § 6 B får forhøjet den skattepligtige indkomst med 2.000 kr. (eller 10 pct. af overskuddet, dog maksimalt de faktisk afholdte omkostninger).

Fradragsbegrænsningen gælder for alle omkostninger, også for repræsentationsudgifter. Man har fundet det mest formålstjenligt at foretage denne fradragsbegrænsning generelt, således at man ikke skiller en eller flere udgiftsposter ud og nægter fradrag herfor. Begrundelsen er blandt andet, at man undgår en undertiden meget vanskelig sondring mellem, hvad der hører til almindelige driftsomkostninger, og hvad der hører til den gruppe udgifter, der nægtes fradrag for.

Man er således ikke indstillet på at begrænse fradrag for repræsentationsudgifter ud over den begrænsning, der er foretaget ved forslaget § 1, idet man som begrundelse herfor endvidere kan pege på, at man indenfor mange erhvervsgræne — især eksporterhvervene — har store omkostninger i forbindelse med repræsentation, som det vil virke urimeligt at nægte fradrag for, idet de helt må ligestilles med andre driftsomkostninger.

Spørgsmål 6:

Man udbeder sig en supplerende kommentar til spørgsmålet om en eventuel begrænsning eller ophævelse af retten til skattemæssigt at fradrage renter af gæld.

Svar:

I det nævnte bilag er omtalt andre metoder til begrænsning af rentefradrag end en begrænsning for renteudgifter vedrørende privatforbruget. Dette kan ifølge bilaget ske enten ved, at man maksimalt de fradragsberettigede renteudgifter eller ophæver fradragsretten for specielle typer af renteudgifter, og der peges på forskellige muligheder for sådan fradragsbegrænsning.

De indvendinger, der dengang (i 1971) blev fremført mod disse forskellige måder at begrænse rentefradraget på, må fortsat have gyldighed. Hertil kommer, at de omtalte ordninger, hvis de skal have en lignende provenumæssig virkning som regeringsforslaget, vil komme til at ramme den enkelte skatteyder meget føleligt.

Der henvises i øvrigt til den i skrivelse af

12. juli 1974 givne besvarelse af spørgsmål 29, hvor der er givet en oversigt over og vurdering af forskellige former for rentefradragsbegrænsning.

Spørgsmål 7:

Ad § 6 B, stk. 2. Kan man ikke formulere bestemmelsen således, at de første 2.000 kr. ved selvstændig virksomhed skal den skattepligtige selv afholde?

Svar:

Man når til samme beskatningsresultat, hvad enten man formulerer bestemmelserne i forslaget § 6 B således, at de selvstændige erhvervsdrivende ikke kan fradrage de første 2.000 kr. af deres omkostninger, eller man vælger en formulering, der går ud på, at de selvstændige erhvervsdrivendes overskud forhøjes med op til 2.000 kr.

Når man har valgt den fremgangsmåde at forhøje overskuddet, skyldes det et ønske om at undgå de vanskeligheder, der vil være forbundet med at bestemme, hvilke udgiftsformer der skal indgå i en begrænsning af fradragene. Hvor ansættelsen af den erhvervsdrivende beror på en indirekte indkomstopgørelse, vil der som regel mangle kendskab til omkostningsposterne. I disse tilfælde vil det være det enkleste at bygge på den foreslåede regel om forhøjelse af overskuddet.

Opmærksomheden henledes i øvrigt på, at efter forslaget § 6 B, stk. 4, vil forhøjelsen for de selvstændige erhvervsdrivende ikke kunne overstige udgifterne bortset fra renteudgifterne ved den selvstændige erhvervsvirksomhed.

Spørgsmål 8:

Finansministeren bedes oplyse sin stilling til en regel om, at kun forfaldne, betalte renter kan fradrages på selvangivelsen.

Svar:

Efter bestemmelsen i statsskattelovens § 6, litra e, kan der ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst fradrages renter af prioriteter og anden gæld.

I praksis er det fastslået, at fradragsretten er betinget af, at renterne er forfaldne, og at debitor — hvis de ikke erlægges — har økonomisk evne til at urede dem.

Det er ud fra ligningsmæssige og kontrol-